

Biblioteka
Prozna putovanja

MAKART
DISTRIBUCIJA
Drugajije od drugih!

Naslov originala
Ashley Poston
Geekerella

© 2017 by Ashley Poston,
© Quirk Books, cover illustration by Dan Sipple, designed
by Timothy O'Donnell
All rights reserved. First published in English by Quirk Books,
Philadelphia, Pennsylvania.
© 2021, za srpski jezik Odiseja

A stylized illustration of a woman with long dark hair and glasses, looking down at a smartphone she is holding in her hands. The background is a simple grey gradient with vertical lines.

Ešli Poston

GIKARELA

Prevela sa engleskog
Sandra Bakić Topalović

ODISEJA
Beograd, 2021.

*Družini:
Za još mnogo sjajnih avantura*

PRVI DEO

POGLEDAJ U ZVEZDE

„Pošto je Crna maglina usisala svaki svet u tamu, kružile su priče o jedinoj iskri svetlosti, sjajnijoj od zvezda, koja je ljudima davala nadu nakon što je svaka nada izgubljena. Ovo je priča o svemirskom brodu Prospero i njegovom poslednjem letu.

Pogledaj u zvezde. Unesi koordinate. Lansiraj.”

Završni monolog, Zvezdana polja, epizoda 54

Grozomaćeha je ponovo u elementu.

Na trpezarijskom stolu leže razbacani tiketi igara na sreću, kuponi za popust i časopisi. Moja maćeha sedi pravih leđa u jednoj od škripavih drvenih stolica i pažljivo secka još jedan kupon. Savršene lokne ofarbane plave kose skupljene su joj na vrhu glave, na usnama ima karmin boje muške krvi. Nosi besprekornu belu bluzu i uredno ispeglanu suknju do kolena. Sigurno ima sastanak sa potencijalnim klijentom.

„Dušo, malo brže danas.” Pucka prstima kako bi mi dala znak da se ubrzam.

Odvlačim se do kuhinjskog pulta i gurnem nos u teglu sa kafom. Miris je jak i jeftin – baš onakav na kakvom sam odrasla. Što i nije tako loše, ako uzmemo u obzir da ne možemo da priuštimo skupu kafu, iako znam da to ne sprečava grozomaćehu da svakog jutra naručuje dupli *chai* late sa sojinim mlekom i plaća ga jednom od svojih desetak kreditnih kartica.

Katarina – moja maćeha – uzima još jedan časopis za seckanje. „Bez ugljenih hidrata ovog jutra. Osećam se naduto a imam sastanak sa jednim parom posle podne. Planiranje

velikog venčanja. Ona je debitantkinja, ako joj se može verovati!”

U Čarlstonu? Mogu da poverujem. Svako je ili debitant, ili Čerka Konfederacije, ili dete političara – Tornfild ili Van Noj ili Pikni ili već neko od tih starih čarlstonskih prezimena. I totalno me zaboje.

Stavljam dve kašičice kafe u aparat – plus još jednu viška. Danas su, rekla bih potrebne tri kašičice. Možda će dodatna doza kofeina isterati moju maćehu i bliznakinje iz kuće pre devet. Ne tražim previše, zar ne?

Bacam pogled na sat na mikrotalasnoj. Osam i dvadeset četiri. Osim ako bliznakinje ne počnu da se kreću vrtoglavom brzinom, teško da ću stići. U sebi izgovaram molitvu Bogu svetlosti ili Svetom Q ili bilo kome ko će me saslušati: „Molim te, samo jednom, učini da maćeha i bliznakinje odu iz kuće na vreme”. Tačno u devet sati počinje istorijski trenutak za *Zvezdana polja* u emisiji „Pozdrav, Ameriko” i neću to propustiti. Odbijam da propustim. Konačno, posle ko zna koliko godina odlaganja, smenjivanja režisera i haosa sa distribucijom, film je konačno tu – rimejk, ali daj šta daš – i danas je dan dugoočekivane objave zvaničnih podataka o filmu. Glavni glumci, zaplet, sve. Zbog Katarine i bliznakinja propustila sam maraton *Zvedanih polja*, ponoćne projekcije poslednje epizode u bioskopu i konvencije, ali *ovo* ne propuštam.

„Žele da izgovore zavete ispod drvoreda magnolije u Bun Holu”, Katarina nastavlja. „Znaš, otkako su se Rajan

---

* Ujedinjene kćeri Konfederacije, američka organizacija koja je početkom 20. veka delovala uglavnom na jugu Amerike, a čiji je cilj bio očuvanje sećanja na veterane Konfederacije koji su stradali tokom građanskog rata (*prim. prev.*).

Rejnolds i njegova žena venčali tamo, nikad nema slobodnih termina.”

Katarina se bavi organizacijom venčanja. Gledala sam je kako provodi cele vikende uživajući ukrase na nadstolnjake ili savijajući pozivnice u štampariji u gradu. Njeno planiranje prijema – od materijala za stolnjake do boje cveća – čini da svako venčanje izgleda kao magična zemlja u kojoj žive jed-norozi. Čovek bi pomislio da to radi jer je ostala bez „živeli su srećno do kraja života” scenarija, ali to nije istina. Ona želi da se njena venčanja nađu u *Vogu* ili *Instajlu*, kao ona koja se nebrojeno puta dele po Instagramu i Pinterestu. Hoće da postane poznata i skrckala je celo tatino životno osiguranje u svoj posao. Tačnije, u posao i sve ostalo za šta tvrdi da je „esencijalno” za njen „imidž”.

„Hoću da makar *izgleda* kao da kupujem u *Tifaniju*”, kaže, obraćajući se više sebi nego meni.

Opet ista pesma. Kako je nekada mogla da kupuje u *Tifaniju*. Kako je prisustvovala prijemima u Bum Holu. Kako je nekad bila srećno udata sa dve divne ćerke. Mene, svoju pastorku, nikad ne spominje .

Katarina završava sa seckanjem kupona uz uzdah. „Ali to je bilo *pre*. Pre nego što je tvoj otac ostavio mene i bliznakinje u ovoj odvratnoj, maloj kući.”

Eto ga. Kao da sam ja kriva što je spiskala celu ušteđevinu. Kao da je *tata* kriv. Vadim njegovu *Zvezdana polja* šolju – jedinu njegovu stvar koja je ostala u kući – i sipam sebi kafu.

Napolju komšijski pas počinje da laje na prolaznika koji džogira. Stanujemo na rubu čuvenog istorijskog komšiluka. Kuća nije dovoljno stara da bi privukla turiste, ali ni dovoljno nova da bismo mogli da je renoviramo – nije da bismo to baš mogli da priuštimo, ali svejedno. Samo dve ulice od nas

nalazi se Čarlston koledž. Naša kuća je jedna od retkih koje su preživjele uragan Hjužo što je opustošio obalu Južne Karoline još pre nego što sam se rodila. Kuća ima svoje mane, ali sve dobre i stare stvari ih imaju. Živela sam ovde celog života. Ne znam za drugačije.

Katarina je apsolutno mrzi.

Kafa miriše bogato, pomalo na lešnik. Srknem malo i samo što se ne istopim. Raj. Katarina pročisti grlo pa sipam kafu u njenu omiljenu šolju: belu sa roze cvetovima. Dve kašičice šećera (jedini slatkiš koji sebi dozvoljava u toku dana), blago promešana, sa tri kockice leda.

Uzima šolju ne dižući pogled sa časopisa. A onda, kada komšijski pas oštro zalaje, spušta šolju na sto. „Čovek bi pomislio da psi mogu da nauče kada treba da umuknu. Đorđu je dosta svega i bez tog lajavog pseta.”

Katarina voli da se pretvara da je sa svima bliska, posebno sa ljudima koje smatra bitnima. Gospodin Ramirez, odnosno Đorđo, jeste bankar, što znači da ima mnogo para, što znači je uticajan član kantri kluba, što znači da je bitan.

„Ako uskoro ne začepi”, nastavlja onim svojim smirenim, ravnodušnim glasom, „lično ću mu staviti brnjicu”.

„Zove se Franko”, podsećam je. „I ne voli kad je vezan.”

„E pa, svi moramo da se navikavamo na razočaranja”, odgovara i ponovo srkne kafu. Krvavocrvene usne joj se skupljaju i gura šolju natrag ka meni. „Gorka je. Probaj ponovo.”

Nevoljno stavljam još jednu kockicu leda kako bih je razblažila. Uzima kafu i ponovo je proba. Čini se kao da je kafa dovoljno bezdušna jer stavlja šolju pored gomile kupona i nastavlja da skenira rubriku sa tračevima u časopisu.

„Dakle?” – ubada me rečima.

Oklevam i pogledom prelazim preko svoje i njene šolje, pitajući se da li sam nešto zaboravila. Ovo radim već sedam godina, mislim da ništa nisam previdela.

Napolju se čuje sažaljivo zavijanje psa. *Ah*.

Katarina podiže tanku obrvu. „Kako mogu da uživam u mirnom jutru pored ovakve galame?” – nastavlja onim svojim premorenim, sveznajućim glasom. „Da je Robin i dalje ovde...”

Pogledam je. Otvorim usta. Samo što ne kažem da tata i meni nedostaje. Da i ja želim da je ovde – ali nešto me zaustavi. Za to krivim nedovoljnu količinu kafe. Jedan gutljaj ti ne daje instant hrabrost kao šolja. Uostalom, nemam nameru da je razbesnim. Namera mi je da je napojim kofeinom, da je smirim i izbacim napolje.

Okreće stranicu časopisa i ponovo podiže makaze kako bi isekla kupon za zimski kaput. Sada je jun. U Južnoj Karolini.

Ali onda pročisti grlo: „Danijela, učini *nešto* da ta džukela učuti.”

„Ali...”

„*Odmah*”, kaže i mahne rukom kako bi mi dala znak da požurim.

„Naravno, *Vaše visočanstvo*”, mrmljam sebi u bradu. Dok Katarina odlaže kupone i čita članak o novom izdanju Džesike Simpson na crvenom tepihu, uzimam ostatke mesa iz frižidera i izlazim na zadnja vrata.

Jadni Franko sedi u blatu ispred svoje kućice i udara reпом o baru. Gleda me kroz slomljenu prečku ograde – blatnjavobraon jazavičar sa prljavom, crvenom ogrlicom. Sinoć je padala kiša i kućica mu je poplavljena, baš kao što sam rekla gospodinu Ramirezu – pardon, *Dorđu* – da će se desiti.

Gospodin Ramirez je doneo Franka kući nekoliko nedelja nakon venčanja sa svojom drugom bivšom ženom, pretpostavljam kao vežbu za dete. Ali otkako se pre nekoliko godina razveo, maltene živi na poslu, pa je Franko samo zaboravljena neostvarena ideja, što poplavljena kućica i dokazuje. Sreća pa sirotan ume da pluta.

Guram posudu kroz rupu na ogradi i mazim psa iza uveta umačući vrhove prstiju u blato. „Ti si dobar pas. Jesi! Jednom ću zaraditi dovoljno da nas oboje izvučem odavde. Šta misliš o tome, kopilotu?” Uzbuđeno udara repom po blatu. „Čak ću nam kupiti i iste naočare. Ma sve!”

Franko izbacuje jezik u znak saglasnosti. Možda naočare za pse ne postoje, ali već dugo u glavi imam sliku: Franko i ja u izlupanim kolima, na jedinom auto-putu koji vodi iz grada – sa cvikama na glavi, naravno – pravac Los Anđeles.

Otkako znam za sebe svrbe me prsti da nešto stvorim. Da pišem. Ispunila sam gomilu dnevnika, dovršavala priče o već postojećim fiktivnim svetovima, iznova i iznova bežala u stranice tuđih života. Da je tata bio u pravu kada je govorio da mogu da učinim sve što poželim, i budem *bilo ko*, već bih napravila seriju kao što su *Zvezdana polja* i stavila do znanja svim malim čudacima da nisu sami na ovom svetu. Kad prođe sledeća godina – poslednja godina u školi – ima to i da uradim. Ili bar da počnem da radim na tome. Da učim pisanje scenarija. Da pišem scenarije. Već imam portfolio, takoreći. Trenutno zadovoljavam potrebu za pisanjem tako što pišem na svom blogu *Ratnik-odmetnik*, koji se bavi onim što pouzdano znam da znam: *Zvezdanim poljima*. To i pare koje stavljam sa strane od plate biće moja karta odavde. Jednog dana.

„Danijela!” – moja maćeha vrišti sa kuhinjskog prozora.

Gurnem meso ispod ograde i Franko navaljuje na činiju.
„Možda u nekom drugom univerzumu, dečko”, šapnem.
„Za sada živim ovde.”

Ova kuća ima previše uspomena da bih otišla, čak i kad bih htela. Tata je, tehnički, ostavio kuću meni, ali Katarina je glavna dok ne postanem punoletna. Dakle, do tada...

„Danijela!”

Do tada ću biti ovde sa maćehom i njenim ćerkama.

„Evo! Dolazim!” Još jednom počeskam Franka iza uveta u znak pozdrava, podsećam sebe da moram da se vratim po činiju i potrčim ka kuhinji.

„Devojke!” Katarina se ponovo dere dok zabacuje Guči torbicu preko ramena. „Požurite da ne zakasnite na čas kod gospodina Krejga! Devojke? *Devojke!* Bolje bi vam bilo da ste budne, inače...” Čujem njene korake kako ljutito trupkaju do sobe bliznakinja i bacam pogled na sat. 8.36. Nema šanse da će otići na vreme. Ne ako ih ne ubrzam.

Nevoljno uzimam kelj, jagode i bademovo mleko za jutarnji smuti bliznakinja. Katarina je, naravno, ostavila otvoreni časopis pa mi se sa stola kezi lice Darijena Frimana. Usne mi se izvijaju u podrugljiv osmeh. Priča se da mu je dodeljena uloga u novom rimejku *Zvezdanih polja*, ali to je otprilike jednako glupo kao da su rekli da će Karmindora glumiti mopsa na skejtu. Ne možeš odgovornost prema celoj galaksiji svaliti na glumca iz sapunica.

Uf. Stiskam dugme na blenderu i trudim se da ne razmišljam o tome.

Odozgo se čuje buka dok Katarina pokušava da izvuče bliznakinje iz kreveta. Ovo se dešava svakog jutra, tačno u minut.

Moja letnja jutarnja rutina izgleda otprilike ovako: Buđenje – kafa, kašičica više ponedjeljkom. Katarina pregleda jutarnju štampu i seče kupone. Predugo se zadržava na slikama torbica i lepih haljina. Prokomentariše nešto pasivno-agresivno o tome kako je nekad živela. Naređuje mi da spremim doručak. Umesto toga ja nahranim Franka. Katarina odlazi na sprat da se dernja na bliznakinje jer su „zaboravile” da naviju alarm. Ja i dalje nisam spremila doručak. Desetak minuta kasnije bliznakinje se svađaju oko tuširanja a Katarina me za to vreme podseća da je kuća na njeno ime, *Danijela*, i ako ne želiš da je prodam i kupim sebi *luksuzni stan* – iako ni u ludilu ne bi mogla da dobije toliko para – bolje bi bilo da konačno spremiš taj doručak. Zato im smučkam tu Grinčovu povraćku, bliznakinje uzimaju identične posude i Katarina ih izbacila napolje kako bi stigle na časove tenisa.

Ostatak dana nije mnogo bolji. Kasnim na posao pet minuta, ali moja koleginica Sejdž – ćerka vlasnice pokretnog kioska s hranom u kom radim – previše je udubljena u japanske modne časopise da uopšte primeti da kasnim. Sledi osam sati u *Magičnoj bundevi* gde prodajem zdrave uštipke bankarima u tesnim odelima i fensi mamama sa bebama u naručju. Onda se guram kroz supermarket sa kuponima zbog kojih kasirke prevrću očima (svi mrze kupone).

I konačno stižem kući na vreme za „porodičnu večeru” koju, naravno, ja spremam. Ubacite tu i zlobne komentare bliznakinja na račun mojih kulinarskih sposobnosti i njihovo zatvaranje u sobu kako bi snimale *bjuti vlogove* o savršenom mačkastom ajlajneru ili senci za oči koja se najbolje slaže uz crveni karmin, ili štagod.

Onda pranje sudova, pakovanje ostataka hrane, još jedan obilazak Franka i krevet.

Otrprilike tako. Zapravo, onda gledam kasne reprize *Zvezdanih polja* na starom tatinom te-veu u svojoj sobi. Ponekad napišem post na blogu o epizodi, ako me inspiriše. Proverim komentare na blogu i vesti. I konačno zaspim uz reči Princa Federacije: „Pogledaj u zvezde. Unesi koordinate. Lansiraj”.

Sledećeg jutra se budim i ponovo sve iz početka. Ali ovog puta – kakav preokret! – stižem na posao na vreme. Možda Sejdž zapravo prozbori koju sa mnom. Možda bliznakinje budu ljubazne. Možda neko tutne dve avio-karte do Los Anđelesa u teglu za bakšiš. Možda napišem nešto pozitivno o epizodi 43 umesto kritike integriteta junaka u trenutku raspada kolonije. Možda sanjam tatu.

Blender urla kao da je u bolovima. Pustim da se malo odmori i sipam smuti u posude dok nervozno bacam pogled na sat na mikrotalasnoj. Osam i četrdeset jedan.

Gurnem posude preko pulta tako da otklizaju do ivice, kako i priliči iskusnom radniku sa brzom hranom i počinjem da preturam po kredencu u potrazi za puterom od kikirikija koji sam sakrila sinoć. Čuvam svoj puter od kikirikija kao Smigol prsten – *moj Prekrasni!* – bez obzira na propisanu dijetu u kući. Katarina se trenutno prima na paleo-dijetu, mada je prošlog meseca insistirala na sirovim namirnicama. Pre toga je bila aktuelna *Saut Bič* – ili beše Atkinsova dijeta? Svakako nešto sa slaninom. Sledeće nedelje će izbaciti masnu hranu ili so ili... bilo šta što joj padne na pamet. Bilo šta što *ja* mogu da spremim pod pretnjom prodaje kuće – tatine kuće.

Stružem ostatke putera sa dna tegle i puštam da mi se topi na jeziku. Uživam u svakoj pobedi, ma koliko mala bila.

Odozgo se čuje škripa vodovodnih cevi. *Konačno.* Bliznakinjama se jutros baš ne žuri. Uglavnom vole da idu na časove tenisa u kantri klubu jer su im svi prijatelji tamo. To

je savršeno mesto za bleju kad ste popularni i bogati. A ja? Katarina uvek insistira (i to ne baš suptilno) da ja mogu da se uklopim u klub samo kao sakupljač loptica.

Bacam teglu u đubre i proveravam neuništivu ciglu od telefona koju sam „nasledila” kad je tata umro. Još jedna genijalna ideja grozomaćehe, još jedan način da uštedi novac koji ionako nemamo: bliznakinjama je dozvoljeno da kupe nove mobilne, ali ako ja želim telefon, moram da se zadovoljim nekim koji nađem u kući. Ogroman je – možete se njime odbraniti od broda punog Riversa’ – ali bar pokazuje tačno vreme.

8.43. Zar stvarno nikad ne mogu da porane? Samo jednom. Samo jednom da izađu iz kuće pre devet.

I dalje su na spratu, ali Kloin nazalni glas odzvanja kućom poput zvona. „Ali, *mama*, Darijen Friman će biti na TV-u! To *ne* propuštam.”

Srce mi se sjuri u pete. Ako se Kloj domogne daljinskog nema šanse da ću moći da gledam „Pozdrav, Ameriko”.

„Možemo da zakasnimo nekoliko minuta”, dodaje Kaliopa. Kal je uvek na Kloinoj strani. Isto smo godište, ali pomislili biste da živimo na različitim planetama. Kloj i Kaliopa pohađaju časove tenisa. Organizuju školske priredbe. Najpopularnije su u školi. I uopšte se ne ustručavaju da svoju popularnost iskoriste kako bi celu školu redovno podsećale da sam obično đubre. Da bih, da nema njih i njihove majke, bila siroč.

Mnogo im hvala. Kao da to ikad mogu da zaboravim.

„Ne možemo ovo da propustimo”, kaže Kloj. „Moramo da gledamo da bismo snimile vlog inače će bukvalno svi dobiti lajkove pre nas. A to je smrt, *mama*. To je *smrt!*”

---

* Izuzetno agresivna i divlja grupa ljudi iz serije *Fajrflaj* (*prim. prev.*).

„Dušice, plaćam gospodinu Krejgu *pozamašnu* sumu za časove tenisa. Ne pada mi na pamet da žrtvujem mesto na listi za upis u sledeću godinu zbog televizije!” Katarina silazi niz stepenice i ulazi u kuhinju preturajući po torbi. „Danijela, da nisi negde videla moj telefon?”

Pružam ruku preko pulta i skidam ga s punjača. „Evo ga.”

„Zašto si ga, zaboga, stavila tu?” Uzima telefon a da me ne pogleda i počinje da skroluje po Fejsbuku. „Oh”, kaže, „ne zaboravi da je sutra...”

„Da”, kažem. „Znam.” Kao da bih ikad zaboravila dan kad mi je umro tata. „Da li da uzmem orhideje ili...”

„Devojke!” Katarina urla i gleda na sat. „Silazite *iz ovih stopa!*”

„Dobro!” Tutnje niz stepenice u opremi za tenis i uzimaju smutije sa pulta. Neverovatno je koliko liče na Katarinu. Svetla kosa, oči boje lešnika, napućene usne. Kloj i moja maćeha su od iste sorte, ali Kal je malčice drugačija, malčice mirnija. Mislim da je to zbog toga što više liči na svog oca koji ih je ostavio kad su bile male i oženio se ćerkom vlasnika nekog kazina.

Trenutno im je obema kosa skupljena u zategnute repove i nema šanse da možete da ih razlikujete, osim ako ne znate da Kaliopa uvek nosi minđuše koje joj se slažu sa ljubičastim naočarima, a Kloj svakog dana ima drugu boju laka na noktima. Danas je to nežna, letnja plava. Zlo nekad ume tako da se maskira.

„Nije fer! Zašto Ela ne mora da ide na glupe časove?” – Kloj počinje da cvili.

„Devojke.” Katarina cokne i razvlači usne u strpljiv osmeh. „Ela mora da se snalazi sa talentima kojima raspolaže.”

Pokušavam da je ignorišem dok uzimam ključeve iz čini-
nije u predsoblju i stavljam ih u torbu pretvarajući se da se
spremam za posao. Ponekad imam utisak da Katarina prosto
zaboravlja da sam u prostoriji.

„Uništićeš nam karijeru”, optužuje Kloi dok srce svoj ze-
leni smuti. „Moramo ovo da ispratimo.”

„Svi živi će tvitovati o tome”, dodaje Kaliopa.

„Otkako smo prešle sto hiljada pregleda na tutorijalu za
šminku iz *Morskog grebena*, ljudi očekuju neki nivo!”

„DEVOJKE!” Katarina upire roze noktom ka vratima.
„Časovi od četiristo dolara. ODMAH!”

Kaliopa prevrće očima, uzima torbu sa police u predsoblju
i izmaršira kroz vrata do crvene mijate* (još jedna *neophodna*
stvar za Katarinin *imidž*). Katarina bulji u drugu ćerku. Ako
postoji jedna stvar kojoj Kloi ne može da se suprotstavi, to je
majčino neodobravanje. I ona grabi torbu – istu kao Kaliopi-
nu, samo roze – i nadureno izlazi. Ne zavidim im na vožnji
koja ih čeka.

Moja maćeha pobednički namešta frizuru ispred ogledala.
„Sigurna si da nećeš da te preporučim u klubu, Danijela? Si-
gurna sam da bi te, ipak, primili nazad nakon... onog malog
incidenta... od prošle godine. Naučila si, zar ne?”

Da nikada više ne verujem momcima? Naravno. Nabacu-
jem ljubazan osmeh. „Ne, hvala.”

„Nema boljeg mesta za nekoga kao što si ti, znaš.” Odma-
huje glavom. „Na kraju ćeš shvatiti da sam u pravu.”

Uz te reči zatvara vrata.

Čekam da se mijata isparkira sa prilaza a onda trčim u
dnevnu sobu i palim TV. 8.53. Savršeno. Pokretni kiosk brze

---

* Mazda MX-5 Miata, model automobila (*prim. prev.*).

hrane treba da me pokupi u deset da idemo na drugi kraj grada zbog bejzbol utakmice Riverdogs, tako da imam dovoljno vremena. Narednih sat vremena uživaću u verovatno najvažnijim vestima u istoriji *Zvezdanih polja*.

Momenat koji će sve zaustaviti – ili možda pokrenuti. Nova *Zvezdana polja* za nove generacije. Sviđa mi se prizvuk mogućnosti u tome.

Grabim daljinski sa stočića i sedam u turski sed ispred tevea od 54 inča. Crni ekran se trza dok mi grudi ispunjava iščekivanje. Tako bih volela da tata može ovo da vidi. Da sedi pored mene. Bio bi jednako uzbuđen – ne, bio bi uzbuđeniji od mene. Ali stvarnost je drugačija, nemam nikoga sa kim mogu da podelim uzbuđenje. Ko će na sebe navući odličje Federacije i nastaviti stazom legendarnog Dejvida Singa, originalnog Princa Karmindora. Već mesecima pišem o tome na blogu, u mom malom kutku univerzuma, ali niko to zaista ne čita. *Ratnik-odmetnik* ima terapijsko dejstvo, kao dnevnik. Nešto najbliže prijateljima koje imam je onlajn ekipa *Zvezdanih ratnika*, gde svi spekulišu o potencijalnim glumcima: možda onaj iz poslednjeg Spajdermena? Ili onaj slatkiš iz Bolivuda koji je u svakom živom gifu na Tamblru? Ko god bio, bolje bi im bilo da nije *beo*.

Na TV-u počinje segment o smešnim snimcima sa kućnim ljubimcima. Svetla obasjavaju voditeljku a onda kadar prelazi na publiku. Puna je devojaka – stvarno puna devojaka – i sve vrište. Drže transparente. Nose majice sa istim imenom. Imenom koje mi ledi krv u žilama i uzbuđenje pretvara u atomsku bombu u stomaku.

Darijen Friman.

Devojke mašu prema kameri i vrište njegovo ime. Ime jedne osobe. Neke od njih izgledaju kao da će se bukvalno onesvestiti.

Mene ne hvata nesvestica.

Moje uzbuđenje pravi polukružno skretanje ka užasu.

Ne. Ne, nemoguće. Mora da sam uključila pogrešan kanal.

Pritiskam info dugme na daljinskom. Lepo piše – Pozdrav, Ameriko – i sad želim samo da me Crna maglina celu proguta.

Koje su šanse? Koje su šanse da je baš on tog jutra u programu? Koje su šanse da baš on bude gost emisije u kojoj će biti proglašen kasting *Zvezdanih polja*?

Voditeljka se smeši, izgovara nekoliko psovki i konačno se svi moji strahovi obistinjuju.

Logo *Zvezdanih polja* se pojavljuje iza njenih leđa. Ovaj trenutak se pretvara u katastrofu a ne mogu da ne gledam. Čitav moj fandom se pretvara u goruću, kipuću jamu užasa.

Ne. Nije on. Ne može biti *on*.

Darijen Friman *nije* moj Princ Federacije Karmindor.

jutros. Ko bi normalan stajao u redu tako rano da bi video mene?

Gejl protrčava pored mene u svojim iznošenim patikama. Imam utisak da nije stigla da ih skine još od druge epizode *Morskog grebena*. Pregleda mejlove i klima glavom. „Sve je spremno. Rezervisali smo ti let za večeras, prevoz do aerodroma i od aerodroma, dva asistenta rade na tome da zeznu paparace...” Pogleda me i nasmeši se. „Super smo.”

Dodaje mi flašicu vode koju prislanjam uz vrat. Njena rozikastoplava kosa je podignuta u previše zategnutu neurednu punđu, što je siguran znak da je pod jednakim stresom kao ja. „Samo diši. Bićeš okej. Ovo je samo početak medijske pažnje. Možeš ti to.”

„Može se reći da *levelapujem*”, pokušavam da se našalim. Gleda me belo.

„Kao u igricama? Znaš, kad skupiš dovoljno poena onda... ok, ućutaću.” Otvaram flašicu i otpijam. Kroz razmak u zavesi vidim fanove kako se nestrpljivo klate. Škiljim. „Je l' ona devojka ima majicu s mojom facom?”

„Ne obraćaj pažnju”, odgovara. Telefon joj zapišti i ponovo gleda u ekran. Mršti se.

Okrznem je pogledom. „Sve okej?”

Skroluje kroz mejlove.

„Zemlja zove Gejl?”

Ništa.

„*Gejl Morgan O'Salivan*.”

„Šta? Ah!” Gura telefon nazad u džep. „Izvini, izvini. Da li se ikada osećaš kao da si nešto zaboravio?”

„Gaće. Stalno”, kažem mrtav ozbiljan. „Ponekad ih jako povučem samo da bih se uverio da sam ih stvarno obukao.”

Briga na njenom licu se pretvara u osmejak. „Ma daj.”

Gejl je starija od mene – ima dvadeset i pet ili tako nešto – obrazi su joj posuti pegicama koje leti potamne i skoro zasijaju kad pocrveni. Ako ne računam potpisani primerak stripa „Betmen: godina prva”, ona je moj najbolji prijatelj. Kada ste ja, nije baš lako steći prave prijatelje. Ili prijatelje uopšte. Nije uvek bilo tako, ali na teži način sam naučio da se stvari menjaju. Posebno kad si poznat.

Tonac mi prilazi da mi nakači bubicu. Provlačim kabl ispod sakoa i kačim risiver pozadi na farmerke. „Dva minuta”, kaže i odlazi u žurbi.

„Ou-kej!” kaže Gejl. „Ne zaboravi da se smeškaš i budi najbolja moguća verzija sebe.” Gleda me okom sokolovim, namešta zalutalu loknu i ispravlja mi sako preko majice. To je najskuplja stvar koju imam – sako, ne majica – jer tako je naredio moj agent. Hteo je da izgledam kao *pristupačni gik*, ali ipak na nivou Barberija i *Morskog grebena*. Što su, ako mene pitate, dve struje koje nikada ne bi trebalo da se sretnu.

„Pogledaj u zvezde. Unesi koordinate. Lansiraj”, Gejl recituje. Čvrsto me grli. „Mnogo sam ponosna na tebe, Darijene. I tvoj tata je ponosan.”

„Ponosan je na pare”, promrmljam.

Usne joj se zgrče. „Stvarno ne mislim da je samo...”

Urlik publike joj preseče misao. Stvarno urlik, vrisak kao iz pakla. Siguran sam da moja koleginica Džesika Stoun – slatka, popularna, sa brojnim ulogama u indij filmovima koji su mnogo impresivniji od mog *Morskog grebena* – ima mnogo *mirniju* publiku. Likovi koji nju prate na društvenim mrežama ne crtaju JA ♥ DŽES na majicama, oni prosto... ma, nebitno. Zapravo ne želim da zamišljam bolesne pretrage na Guglu fanova Džes Stoun. Imamo drugačiju publiku, kraj priče. Režiser *Zvezdanih polja*, Amon Vilkins, poznat po

filmovima o robotima, verovatno je skapirao da će oni privući nagrade i priznanja. Uostalom, i sam ću uskoro otkriti, pošto snimanje počinje sutra.

A ja? Ja trenutno privlačim armiju čudovišta voljenom, kultnom fandomu. Moji fanovi sebe nazivaju MorGrima ili Darijenetama. A ovo danas? Ovo je obična parada. Ovo vam je moj menadžerski i PR tim u najboljem izdanju.

Skoti sad može da me teleportuje u bilo kom trenutku*.

I u tome je stvar. Znam da nisam prvi mladi glumac koji preuzima ulogu junaka koga ljudi već obožavaju. Siguran sam da su neki mrzeli Krisa Pajna jer je bio Kirk broj dva. Ali ja sam drugačiji. Ja imam osamnaest godina. On je imao dvadeset i nešto. Imao je vremena da uvežba hladnokrvni stav. Ja i dalje brinem da li sam upario čarape i bojim se da će neko provaliti da nosim bokserice sa motivima iz *Zvezdanih ratova*. Plus, znoje mi se dlanovi i mislim da se preznojavam, a preznojavanje tokom intervjua na televiziji je *najgora* stvar koja može da ti se desi.

Udahni, izdahni. Možeš ti to, Darijene.

Inscipijent mi prilazi i vodi me do stepeništa od bine. Počinje da broji na prste.

Pet... Četiri...

Poravnam sako. Progutam anksioznost.

„A sada pozdravimo sledećeg gosta”, kaže jedan od vodi-telja i pokušava da smiri masu, „mladog glumca poznatijeg kao kralj Morskog grebena...” – Sveti Ego-Krašeru, Betmene, to će sigurno doprineti mom kul stavu – „koji ima tu čast da preuzme plašt našeg omiljenog plemića iz svemira, Princa Federacije Karmindora... *Darijen Friman!*”

---

* Aluzija na seriju *Zvezdane staze* (prim. prev.).

Udahni. Izdahni. Nasmeši se.

Kao superheroj koji stavlja masku, iskoračim iz sebe u Darijena Frimana, i puštam da me izbezumljeni vrisци pet stotina tinejdžerki progutaju.